

леніе на земѣтъ, за да тѣ прости и облекчѣ азъ съсь слабытъ си силы тука на земѣтъ, та да тя прости и да тя облекчи Отецъ нашъ който е на небаса въ блаженѣтъ свои обители съ неисчерпаемото си дълготърпѣніе.

— Свещеннику и духовнику Божій! Заклевамъ тя въ най свещенныгъ отъ светыгъ нѣща! Кажи на свѣтъ че умирамъ невиненъ.

— Що думашъ чадо!

— Отче мой, правото ти казувамъ. Подирь малко ще прѣдстанѣ прѣдъ великаго Бога; азыкътъ ми и сърдцето ми не лъжатъ.

— Слушамъ тя, чадо мое!

Това каза духовникътъ и като покри лицето си съ рѣцетъ си, слушаше.

.....

« Отче! сынъ на добръ фамилий, азъ быхъ възпитанъ въ богатство, благополучіе и благоденствіе, едно само желаніе пмахъ отъ младенчество, какъ да отдамъ на бащѣ си, на семейството си и на обществото, дължимыгъ отъ добъръ сынтѣ гражданигъ данъ. Баща ми честенъ и тихъ търговецъ въ Букурещъ, живѣеше животъ за поревваніе. правяше добрини и непрѣстанно ся стараше да благодѣтельствува ближнитъ си. Такъвъ като бѣ, обичаше дѣцата си до Бога, и имаше безусловно повѣреніе на прислужницѣтъ си. Мене бѣ пратилъ въ Парижъ за да ся образувамъ и да научѣ нѣкожъ наукъ; а прп него оставаше сестра ми, деля ми, единъ неговъ прислужнякъ, на име Теофилактъ, другъ единъ Ангелъ, и пакъ Мина нѣкой си и еще единъ на име Паскаль. »

Духовникътъ трепна нѣкакъ като да бѣхъ го побыли студены трѣпки, но Евтатій безъ да го съгледа слѣдуваше исповѣдътъ си.

« Между тоза, тѣзи бащини ми прислужници на кой-